

Diumenge 5 de desembre, 18.30 h AUDITORI

Imatges de Nova York, sons de Barcelona

[Projecció en 16 mm.] *Wall Street*, 1980, 5 min; *Public Domain*, 2007, 8 min; *Close Quarters*, 2004, 10 min; *Made in Chinatown*, 2005, 6 min; *Silk Ties*, 2006, 11 min; *Greenpoint*, 2009, 8 min; *Fashion Avenue*, 2008, 7 min.

Durant més de trenta anys **Jim Jennings** ha filmat la seva ciutat, Nova York. Les seves pel·lícules són més subtils que el simple retrat urbà. Moltes vegades són rodatges espontanis en una sola localització, carrer o districte, vistos (i filmats) lluny de la realitat. No és la ciutat la que veu rere la càmera sinó la seva llum i els seus reflexos. Un exquisit clarobscur ple de detalls i ritme que recrea en un delicat joc d'espais. Les seves pel·lícules són mudes i, no obstant això, transmeten l'energia de la ciutat. Amb un esperit molt pròxim al del cineasta, l'artista **Nad Spiro** presenta en directe un treball sonor compost a base de gravacions urbanes.

JIM JENNINGS:

“Vaig començar a filmar el 1967, quan tenia 16 anys. La família del meu pare tenia una càmera Keystone de 16 mm i me la vaig apropiar. Vaig fer una pel·lícula a una estació de tren a Connecticut, on vaig viure de petit. Aleshores ja sentia atracció pels paisatges urbans. Em vaig inspirar en *West Side Story* [Robert Wise, 1961], que havia vist en un cine. La pel·lícula que vaig filmar estava inspirada en la idea romàntica de les bandes de ciutat.

Quan estudiava escultura a Bard, va aparèixer John Rubin, que va començar a projectar cinema experimental i a portar autors per mostrar els seus films: Ernie Gehr, Hollis Frampton, Ken Jacobs... Per allí va passar tota mena de realitzadors experimentals i això és el que em va fer entrar en aquest món. El meu professor d'escultura no volia que deixés l'escultura, però me'n vaig allunyar. Ernie Gehr va començar a fer classes al cap d'un any i va ser el meu professor en el meu últim curs. Va ser un professor excel·lent perquè no va intentar fer-me anar en una direcció concreta, sinó que em va animar a intentar veure què estava fent amb aquells curts que feia jo. Crec que l'Ernie intuïa que jo tenia enginy, que d'alguna manera connectava amb mi mateix, que estava fent una cosa que per a mi era única.

Acabada la carrera, vaig anar a viure a Nova York el 1973 i d'aquí ja no m'he mogut. Quan vaig arribar a la ciutat, el món del cinema era molt petit i, com que havia tingut l'Ernie Gehr de professor, no em costar gens d'establir contactes. Ken Jacobs també va ser una persona molt important per a mi. Mai no ha estat formalment el meu professor, però considero que és un dels meus pilars. Va ser molt senzill fer-me un forat dins el cinema perquè no hi havia tanta competència i ben aviat vaig començar a projectar films a llocs com ara el Collective for Living Cinema.

Vaig fer de taxista, vaig treballar en una guarderia, vaig treballar a la Film-Makers' Coop. Algú em va dir: «Per què no fas de lampista?», i em vaig dedicar a la lampisteria. Vaig fer molts treballs que em van permetre poder pagar el lloguer i sobreviure. Ara ja no faig de lampista. Ara dirigeixo l'oficina, però aleshores sí que feia de lampista, i ho feia molt bé, la veritat.

De fet, conec la ciutat gràcies a la meva feina de lampista. Aquest ofici et fa estar al carrer tota l'estona. Agafes el metro set o vuit cops al dia. Quan vas en metro i camines per la ciutat trobes llocs per filmar. La pel·lícula *Wall Street* la vaig filmar des d'un autobús. Estava fent una obra de lampisteria al centre i a l'hora de dinar agafava un autobús que baixava per Broadway fins a Wall Street. M'asseia al fons de tot, del costat del carrer. La gent sempre era molt amable i em deixava seure. Era tardor i podia obrir la finestra per treure la càmera. Crec que avui la policia no m'ho deixaria fer, però era l'any 1980. Ho vaig fer durant quinze dies, fins que vaig reunir tot el material. Malauradament vaig perdre l'original i només en tinc una còpia. És una de les meves pel·lícules favorites.

Public Domain la vaig filmar tota mentre caminava pel carrer. Tota la pel·lícula està feta amb la càmera a la mà. *Silk Ties* la vaig filmar des d'un camió de lampista. Un camió és una bona manera de filmar gent perquè està en moviment. Et pots acostar molt a la gent. Si no, has de portar la càmera en una bossa i anar-la traient. És força estressant treure la càmera i començar a filmar. Et trobes tota mena de reaccions. És difícil filmar persones. Entenc que és odiós filmar persones sense el seu consentiment. A mi tampoc no m'agradaria. És una violació de la intimitat. Té una connotació desagradable, però tot i així ho faig.

Vaig viure al barri polonès de Greenpoint, a Brooklyn, durant un temps. Aquest barri té un caràcter molt especial. Mai no vaig acabar de sentir que en formava part. Era algú de fora

que passava per allà, una sensació que no em va agradar: em sentia com un intrús. Moltes persones s'enfadaven amb mi perquè les filmava, però estava decidit a fer la pel·lícula i em vaig mantenir ferm. Va ser difícil i es nota quan veus la pel·lícula. Moltes vegades vaig haver de deixar de filmar i tornar-hi més tard. Quan vaig fer la pel·lícula a Chinatown va passar tres quarts del mateix. Aquest va ser un altre film molt difícil de realitzar. A la gent no li agrada que l'enfoquin amb una càmera. En canvi, si filmes a la Setena Avinguda, com en la meua pel·lícula *Fashion Avenue*, això ja no és un problema. És una zona tan viva i tan bulliciosa, que sembla que a la gent no li importa que la filmin. Vaig acabar formant part de tot aquell circ.

Una bona part de la meua obra consisteix a enquadrar i tornar a enquadrar, a través de finestres, a través de miralls, a través d'espais entre edificis. Sempre estic fent composicions. En realitat, no faig res més que enquadraments. És el que ensenyava l'Ernie. També m'interessa allò que es filma, però la composició és el més important per al que faig. Hi ha qui diu que he trobat espais inesperats dins d'un lloc: els espais entre edificis o les vistes reflectides en retrovisors de cotxes i camions. No tinc present aquestes estratègies quan agafo la càmera. És més aviat com una resposta al que estic veient. La major part del que faig és accidental i no sé com ho faig.

La meua obra depèn de l'edició a la càmera. No podria crear el ritme a la taula d'edició. Ho he intentat, però és molt més feixuc. No té la claredat ni l'expressivitat de l'edició a la càmera. La meua obra es basa en realitat en l'edició a la càmera, perquè la faig servir com si fos un instrument musical. No altero l'ordre dels rotlles. Allò que es veu segueix l'ordre en què s'ha filmat, segueix l'ordre dins dels rotlles i dels mateixos rotlles. Primer rotlle, segon rotlle. Per a mi, la pel·lícula és un procés i el primer dia de filmació és en realitat el començament de l'experiència. És com un viatge. Continuo fent cap al mateix carrer per filmar-hi. És com si busqués alguna cosa o com si la seguís.

La vida al carrer ha canviat des que filmo a Nova York i el meu mètode de filmació ha canviat a mesura que la tecnologia ha anat canviant. Em fa molta pena que el 16 mm es vegi eclipsat pel vídeo. Per a mi ja no és un problema de diners. Mai no seria per diners que em passaria al vídeo. No treballo amb so i això fa que la meua manera de realitzar un film no sigui gaire complexa i sigui realment econòmica. El fet que la pel·lícula s'estigui morint per a mi és un problema existencial.

No estic fent el canvi. El vídeo no m'agrada perquè, per a mi, la càmera és un instrument, és la meua manera de filmar. Les rodes giren i sentes aquell so: clic. La pel·lícula és una cosa màgica, és un mitjà meravellós. N'estic enamorat. Els caps de setmana filmo quatre rotlles i és una cosa que m'entusiasma. Me'ls enduc al laboratori el dilluns al matí. Quan hi havia laboratoris reversibles, tenia el film llest en una dia. Vaig arribar a filmar de camí cap al laboratori. Deixava el rotlle i després l'anava a recollir. Ara ja no n'hi ha cap d'obert, d'aquests laboratoris.

Les càmeres de vídeo, les encens i les apagues. No m'agraden. Et compres una càmera de vídeo i al cap d'un any te'n compres una altra de millor, i al cap d'un any... No m'interessa gens ni mica. La meua càmera té probablement 35 anys. M'encanta el procés de filmar, de carregar la càmera, de fer-ho a les fosques. És com dir-li a un pintor que pinta a l'oli que ja no pot fer servir olis. Molta gent dirà que són un tossut. Sóc una mica raret, ho haig d'admetre.

[Fragments d'una entrevista inèdita realitzada per Kathy Geritz l'estiu del 2010]

NAD SPIRO:

"Quan vaig rebre aquesta proposta d'Xcèntric, feia un temps que recollia sons al barri on visc, Vallcarca, per a documentar el procés de destrucció i desaparició d'aquesta zona. Em va semblar un repte interessant fer servir el meu arxiu sonor per a establir aquest joc d'intercanvi urbà. Tot i que el "paisatge sonor" no és la meua especialitat, sempre he integrat sorolls i sons ambientals en les meves composicions, com a material sonor processable, molt evocador. També faig servir la gravadora per a treballar en peces radiofòniques o audio-assaigs. En aquest cas, de manera força excepcional, he limitat el processat del sons i he mantingut mostres naturals i reconeixibles (encara que la identificació mai és fàcil quan se separa el so de la seva imatge), només he introduït efectes mínims per mantenir obert un canal subjectiu d'escolta.

Dedicat als habitants que ja no habiten Vallcarca."

Nad Spiro - agent sònica - www.mess-age.com

Properes sessions d'Xcèntric:

Dijous 9 de desembre, 20:00h, Auditori CCCB: **Atraccions filmiques** [projecció en 35mm i 16 mm] Pel·lícules recents de Peter Tscherkassky, Siegfried A. Fruhauf o Dominic Angerame.

Diumenge 12 de desembre, 18:30h, Hall CCCB: **Diàlegs cinematogràfics: Albert Triviño i Nick Hamlyn** projecten les seves pel·lícules en super8 i 16mm, que tenen com a punt en comú la reflexió sobre el propi mitjà cinematogràfic, sobre les possibilitats i la naturalesa de la imatge en moviment i els elements que la conformen i la sustenten (la llum, el fotograma, la pantalla, el projector). [En col·laboració amb BCN Producció '10 / La Capella / Institut de Cultura de Barcelona]

Si vols rebre el newsletter d'Xcèntric, subscriu-te al butlletí que trobaràs aquí: www.cccb.org/ca/subscripcio_newsletter

+ INFO en <http://www.cccb.org/xcentric/es/> o en facebook XCENTRIC CINEMA

